

mis olid kullutanud. Ütles, et selle illusa kurvalge ja soe õga kül joudis senna kohtu sada, kus homme hommiko warra piddi platsis ollema. Jättis perremeesi Nummalaga, kinnitas omma nahk kotti õllade peäl, ja et se kül raskesti kanda sure rahha hulga pärrast, mis selle sees, tõttis ommeti ni fermeste, et olli teisel hommi-ful jubba kõrwalisse tee peäl hulka maad läbbi käinud, enne kui Willem unnest lahkus. Sesamma sai peagi märko omma seltsimehhe uest kurjussest. Arwas sedda tühiaks asjaks, nisuggust kawwalat meest, kui teine olli, wast tagga otsida, waid sai nüüd ueste selget arro sest, et se üsna tõssine sanna on. mis ütleb, et „kurja wisiga sadetud warra ei kesta mitte kauaks ja ei anna õnne egga rahho.“

Willem wõttis ennesele sedda targemat meelt, tee peäl taggasi kallama omma male, ja ilma muud sundmusseta, kui sedda, mis temma süddame tunnistus tem-

ma peäl panni, kohtule omma suurt kurjust isse üllesandma, et agga sest kibbedast hinge pinast, mis temmale ei suggogi ennam rahho egga õhto ei jätnud, wäbbe ommeti lahti saaks. Kui olli omma issemaad kätte sanud, siis teggi nenda kui olli sedda targat nou ennesele ette wõtnud: rakis kohtowannemattetele omma hirmust süüd kibbeda kahhetsemisega ütles, ja heitis tassasel meel surno nuhtlusse moistmisse alla, mis kohhus olli arwanud, tedda täieste teninud ollewad.

Nisugaune surno nuhtlusse moistminne piddi seäl maal ikka kunninga käest kinnitud sama enne kui sedda tõeks tehti. Kui kunningas olli kuulda sanud, et wang omma kurjust isse ilma sundmusseta kohtule olli üllesannud, ja et temma süddamelikko ja kibbedat kahhetsemist omma mõrtsuka tõ pärrast tundis, siis andis kunningas armute rumi ja mutis surno kohtomoistmist sel wisil, et süallune piddi